

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/50/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111203820
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8111203820.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej, a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu ESSOX SK s.r.o., so sídlom Cesta na Senec 2/A, Bratislava, IČO: 35 978 881, zast. Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, proti žalovanej G. L., rod. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., D. XX, o zaplatenie 979,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C/190/2011-78 zo dňa 18.01.2012 jednohlasne takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o zastavení konania v časti.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 293,98 eur s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 25.07.2008 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 30,- eur počnúc mesiacom februárom 2012 pod následkom straty výhody splátok.

Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne zastavil.

Vyslovil, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z., §§ 48 ods. 1, 2; 39; 53 ods. 1, 4; 53a; 54 ods. 1, 420 ods. 1; 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2; 563 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a aplikoval Smernicu Rady 93/13/EHS.

Zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu, a to napriek tomu, že zmluva bola uzavretá dňa 24.09.2007, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení jeho novely - zákona č. 150/2004 Z. z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplätnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je typovou spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa

a tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle Smernice rady 93/13/EHS. Pri závere, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Žalobca odstúpil od zmluvy listom zo dňa 04.07.2008, sám zvolil túto formu ukončenia zmluvného vzťahu, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré nerušia zmluvu od začiatku, ale zachovávajú jej platnosť. Zmluva pri odstúpení sa zrušuje ex tunc, pokiaľ sa účastníci nedohodnú inak. Žalobca si mal byť vedomý, že pokiaľ sa rozhodne pre odstúpenie od zmluvy, dôjde k jej zrušeniu. Pri závere o zrušení zmluvy o spotrebiteľskom úvere od začiatku, sú účastníci povinní si vrátiť navzájom poskytnuté plnenie, teda žalobca má nárok len na vrátenie nesplateného úveru, poskytnutého vo výške 1 659,70 eur.

V obchodných podmienkach žalobcu účinky odstúpenia od zmluvy sú uvedené v čl. V bod 2, kde si účastníci dohodli možnosť odstúpenia od zmluvy a v takomto prípade žalobca má právo požadovať splatenie dlžnej čiastky s príslušenstvom v lehote 5 dní odo dňa účinnosti odstúpenia od zmluvy. V tomto článku nie je konkretizované, čo sa má považovať za príslušenstvo, preto v tejto časti možno považovať zmluvu za neurčitú, a tým aj neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj v prípade konkretizácie príslušenstva pohľadávky, ktoré spotrebiteľ má zaplatiť po odstúpení od zmluvy, takáto zmluvná úprava by bola nevýhodnejšia pre spotrebiteľa, lebo by bola v rozpore s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže by zaväzovala spotrebiteľa nad rámec povinností po zániku zmluvy ex tunc. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvných podmienok by boli nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka. Ide o rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 39 tohto zákona, preto takéto zmluvné dojednanie je neplatné. Ak došlo k zrušeniu úverovej zmluvy, nemôže platiť ani mandátna zmluva, ktorá na ňu nadväzuje. Mandátnu zmluvu začal žalobca realizovať po odstúpení od zmluvy a mal si byť vedomý toho, že odstúpením od zmluvy sa úverová zmluva ruší. Preto nedôvodne pristúpil k plneniu mandátnej zmluvy. Mandátna zmluva sa týka vymáhania pohľadávok žalobcu z úverových zmlúv. Ak došlo k zrušeniu úverovej zmluvy, nemôže platiť ani mandátna zmluva, ktorá na ňu nadväzuje.

Prvostupňový súd, odvolávajúc sa na svoj rozsudok vo veci č. k. 11C/71/2010-62 zo dňa 05.11.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/3/2011 zo dňa 28.09.2011 konštatoval, že v danom prípade sa jedná o totožné zmluvné podmienky, obsiahnuté v obchodných podmienkach žalobcu, tvoriace súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Napriek zákazu používania neprijateľných podmienok si žalobca uplatnil voči žalovanej náklady na vymáhanie pohľadávok, ktoré si neoprávnene započítal do jej úhrad. Preto tieto náklady prvostupňový súd nezohľadnil a pri ustálení výšky dlhu zohľadnil všetky platby žalovanej, ktoré v úhrnej výške činili 1 365,72 eur (362,27 + 1 003,45). Žalobca vyzval žalovanú na vrátenie dlhu listom zo dňa 04.07.2008, v ktorom jej stanovil lehotu 10 dní od doručenia. List bol žalovanej doručený dňa 14.07.2008, dlh teda mala vyrovnať do 24.07.2008, a preto od nasledujúceho dňa je v omeškaní. Prvostupňový súd preto priznal úroky z omeškania od 25.07.2008 do zaplatenia, a to z prisúdenej istiny podľa § 517 ods. 1, 2, § 563 OZ a podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

Súd prvého stupňa zároveň zohľadnil zlú finančnú situáciu žalovanej a umožnil jej splatiť prisúdenú sumu v mesačných splátkach po 30,- eur podľa § 160 ods. 1 O. s. p.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa právne podľa § 142 ods. 2 O.s.p., pričom konštatoval, že žalobca mal neúspech v prevažnej časti uplatneného nároku, preto mu s poukazom na uvedené ustanovenie nemohol náhradu trov konania priznať. Žalovaná si tento návrh v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

Tvrdil, že záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania sa spravuje podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a zákonom o

spotrebiteľských úveroch. Z ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka vyplýva, že vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom obchodnoprávnym, preto sa naň primerane vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Z dikcie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa žalobcu vyplýva, že na zmluvu o úvere, ktorá je zároveň aj spotrebiteľskou zmluvou, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, t.j. ust. § 52 až 60 OZ, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, a teda ustanovenia Obchodného zákonníka, upravujúce zmluvný typ úverovej zmluvy ako tzv. absolútny obchod. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (ust. § 52 až 60 OZ) osobitne neupravujú odstúpenie od spotrebiteľskej zmluvy, a ani ustanovenie § 48 tohto zákona osobitne spotrebiteľa nespomína. Inštitút odstúpenia od zmluvy upravený je osobitne v Občianskom zákonníku, ale aj v Obchodnom zákonníku, pričom ust. § 349 a nasl. Obchodného zákonníka komplexne upravujú odstúpenie od zmluvy pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov, medzi ktoré zákonodarca zaradil aj zmluvu o úvere, a to vrátane spotrebiteľskej zmluvy o úvere. V predmetnej právnej veci nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o odstúpení od zmluvy a následne aj o vyporiadaní zmluvných strán na základe zásad vyplývajúcich z inštitútu bezdôvodného obohatenia, nakoľko tieto ustanovenia Občianskeho zákonníka výslovne nešpecifikujú, že by sa vzťahovali aj na záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere, zmluvnou stranou ktorej je spotrebiteľ. Takýto záver neobstojí ani z výkladu ustanovenia § 52 ods. 2 tohto zákona, keďže ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka výslovne neupravuje, že by sa to vzťahovalo aj na spotrebiteľa. Takéto ustanovenie neobsahuje ani Obchodný zákonník, konkrétne ani ust. § 349 a nasl. tohto zákona, upravujúce odstúpenie od zmluvy v záväzkových vzťahoch upravených v tretej časti Obchodného zákonníka. Z toho je možné vyvodiť jednoznačný záver, že odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane účinkov odstúpenia od zmluvy, a to aj prípade, ak zmluvnou stranou zmluvy o úvere je spotrebiteľ, sa spravuje výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka (ust. § 349 a nasl.).

Namietal, že v zmysle čl. I. ods. 3 prvej vety Obchodných podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvy o revolvingovom úvere a vydaní úverovej karty žalobcu OP spolu so Sadzobníkom sú zmluvnými podmienkami v zmysle § 273 Obchodného zákonníka a tvoria neoddeliteľnú súčasť predmetných zmlúv. Ďalej je v tomto ustanovení OP (posledná veta čl. I. ods. 4 OP) uvedené, že klient prehlasuje, že bol s OP a Sadzobníkom pri podaní Žiadosti oboznámený, sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné a prejavuje súhlas byť nimi viazaný. Podľa čl. I. ods. 6 OP klient, teda žalovaná, je povinný platiť náklady na úver, t.j. úroky, poplatky, príp. poistné a ostatné náklady a platby (náklady spojené s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa voči klientovi a pod.), ktorých výška je uvedená v Žiadosti a Sadzobníku, alebo ktoré vzniknú vo vzťahu k tej-ktorej predmetnej zmluve alebo k zmluve o zriadení záložného práva, ako aj zmluvné pokuty a úroky z omeškania. Žalovaná ako klient prejavila svoj výslovný súhlas byť viazaná nielen OP, ale aj Sadzobníkom a zaviazala sa na platenie všetkých nákladov a platieb, ktoré sú v ňom uvedené, v prípade, ak takéto náklady alebo platby vzniknú. V čl. VI. ods. 7 OP žalobcu je uvedené, že akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky znáša klient a ich výška môže byť v Sadzobníku určená paušálne; bez jej určenia je klient povinný hradiť skutočne vynaložené náklady spoločnosti. Súhlas žalovanej s OP a so Sadzobníkom je uvedený aj v čl. I. Žiadosti/Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaná bola s týmito dokumentmi oboznámená a súhlasí s nimi.

V danom prípade bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že okamihom odstúpenia od zmluvy sa Zmluva o úvere zrušuje ex nunc, t.j. až okamihom doručenia odstúpenia od zmluvy. Aj v prípade, ak by súd posúdil, že v danom prípade je potrebné aplikovať ust. § 48 OZ, ide o dispozitívne ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré umožňuje dohodou zmluvných strán zakotviť okamih zrušenia zmluvy inak, než to stanovuje zákon. Ani v takom prípade by však nešlo o neplatnú dohodu z dôvodu rozporu so zákonom, resp. že by takáto dohoda spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to z dôvodov, že dohoda o ukončení zmluvy ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy platí pre obidve zmluvné strany rovnako a z dôvodu, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako klientovi/dlžníkovi úver, a teda riadne a včas si splnil svoju povinnosť voči žalovanej. Súd prvého stupňa v zmysle vyššie uvedeného túto právnu vec nesprávne posúdil, keď uviedol, že k zrušeniu zmluvy o úvere došlo od začiatku, keďže zmluva o úvere v skutočnosti zanikla okamihom účinnosti odstúpenia od zmluvy.

Podľa žalobcu nie je možné stotožniť sa ani s tvrdením súdu prvého stupňa o tom, že odstúpením od zmluvy sa postavenie žalovanej ako spotrebiteľa zhoršilo. Žalovaná sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazala splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach po 65,99 eur mesačne, ktoré zahŕňali istinu, úroky a poistenie, vždy k 15. dňu toho ktorého kalendárneho mesiaca s tým, že prvá splátka bude splatná 15.10.2007 a posledná dňa 15.09.2010. Ak by si žalovaná plnila svoje povinnosti tak, ako sa k nim zaviazala v zmluve o spotrebiteľskom úvere a riadne splácala mesačné splátky úveru, po zaplatení všetkých splátok by tak spolu zaplatila navrhovateľovi ku dňu 15.09.2010 sumu 2 375,64 eur. Po odstúpení od zmluvy si žalobca uplatňoval od žalovanej len istinu zvyšných mesačných splátok. Žalovaná zaplatila žalobcovi pred účinnosťou odstúpenia od zmluvy celkovo sumu vo výške 362,27 eur a spolu s dlžnými mesačnými splátkami úveru, zmluvnými pokutami za omeškanie so splácaním úveru, úrokmi z omeškania naúčtovanými ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy a poplatkom za odstúpenie od zmluvy žalobca vyčíslil dlh žalovanej ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 1.803,88 eur. Spolu s úhradami pred odstúpením od zmluvy by tak žalovaná zaplatila žalobcovi sumu vo výške 2.166,15 eur. Nie je preto možné stotožniť sa s tvrdením súdu prvého stupňa, že odstúpením od zmluvy sa postavenie odporcu ako spotrebiteľa zhoršilo.

Vo vzťahu ku konštatovaniu súdu prvého stupňa, že ak došlo k zrušeniu úverovej zmluvy, nemôže platiť ani mandátna zmluva, ktorá na ňu nadväzuje, žalobca namietal, že s uvedeným tvrdením nesúhlasí. Po odstúpení od zmluvy sa dlh žalovanej stal splatným v celom rozsahu. Žalobca sa v záujme hospodárnosti a ušetrenia nákladov, spojených so súdnym konaním rozhodol vymáhať dlh mimosúdnou cestou, a za tým účelom na túto činnosť splnomocnil spoločnosť MBA Financie s.r.o., ktorá žalovanú vyzývala k plneniu si svojich právnych povinností. Ako odplatu za túto činnosť si účtovala odmenu vo výške 15 % z vymoženej sumy, pričom túto odmenu si spoločnosť MBA Financie, s.r.o. ponechala z vymožených čiastok. Z uvedeného vyplýva, že odmena za vymoženie sumy bola uhradená už pred podaním návrhu na začatie konania a teda nebola predmetom tohto konania.

Žalobca tiež nesúhlasil s úhradou dlhu v mesačných splátkach po 30,-eur mesačne, nakoľko táto suma je podľa jeho názoru s prihliadnutím na výšku dlhu v sume 979,55 eur s prísl. neprijateľne nízka a žalovaná by svoj dlh uhrádzala dlhé časové obdobie.

Podľa názoru žalobcu súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, keď mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia. Súdne konanie bolo zavinené výlučne konaním žalovanej, ktorá sa žiadnym spôsobom nesnažila alternatívne riešiť vysporiadanie svojho záväzku, nenavrhol odklad či zníženie splátok, alebo iný možný spôsob. Žalobcovi tak neostala iná možnosť, ako domáhať sa svojho práva uplatnením žaloby na súde, pričom súdne konanie a s ním vynaložené trovy boli nevyhnutné pre dovolanie sa svojho práva. Žalobcov nárok je dôvodný v celej výške, a preto mu má byť priznaná plná náhrada trov konania, a to prvostupňového ako aj odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia v celkovej výške 382,56 eur.

Na základe vyššie uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 979,55 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.616,20 eur od 19.07.2008 do 22.10.2009, zo sumy 1.547,54 eur od 15.11.2008 do 15.12.2008, zo sumy 1.460,28 eur od 16.12.2008 do 14.01.2009, zo sumy 1.373,03 eur od 15.01.2009 do 16.02.2009, zo sumy 1.317,99 eur od 17.02.2009 do 16.03.2009, zo sumy 1.230,92 eur od 17.03.2009 do 15.04.2009, zo sumy 1.143,85 eur od 16.04.2009 do 18.06.2009 a zo sumy 979,55 eur od 19.06.2009 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 382,56 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií podľa § 10 ods. 1 O. s. p. na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 03.05.2012 a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd len dopĺňa, že na spotrebiteľské právne vzťahy sa vždy aplikujú spotrebiteľské právne normy, preto sa vždy použijú ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzavretá a bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod. Preto tu právne nemá význam ani skutočnosť, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod podľa Obchodného zákonníka, alebo či došlo k tzv. voľbe práva medzi účastníkmi. Uvedené ustanovenia sa totiž použijú vždy, ak ide o spotrebiteľský právny vzťah medzi spotrebiteľom - dlžníkom a veriteľom - dodávateľom. Ustanovenia o spotrebiteľských právnych vzťahoch v zákone o spotrebiteľských zmluvách a v Občianskom zákonníku sú kogentnými právnymi normami, ktoré nie je možné zmeniť dohodou zmluvných strán a ani inak. Okrem toho sú normy spotrebiteľského práva špeciálnymi ustanoveniami aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a tu sa stále uplatní zásada, že sa použije špeciálna právna úprava pred všeobecnou, t.j. *lex specialis derogat lex generalis*. Žalobca mal vyhotovovať zmluvy a podmienky v nich v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva a nie v rozpore s ním, resp. cez rôzne zmluvné dojednania, cez absolútny obchod, dohodu o voľbe práva a podobne sa snažiť ich obísť.

V súvislosti s uvedeným je preto nedôvodnou aj námietka žalobcu, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách osobitne neupravujú odstúpenie od spotrebiteľskej zmluvy a ani ustanovenia § 48 tohto zákona osobitne spotrebiteľa nespomína a že práve naopak, ustanovenia § 349 a nasl. Obchodného zákonníka upravujú odstúpenie od zmluvy pre oblasť záväzkových vzťahov, medzi ktoré zákonodarca zaradil aj zmluvu o úvere, vrátane spotrebiteľskej zmluvy.

Na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré vo svojom ustanovení § 48 hovorí o odstúpení od zmluvy, nevyklúčujú aplikáciu tohto ustanovenia ani v prípade, ak ide o spotrebiteľské zmluvy, preto nie je dôvod aplikovať vo vzťahu k tejto otázke Obchodný zákonník.

Aj s otázkou plnenia žalovanej sa súd prvého stupňa náležite vysporiadal a svoje rozhodnutie dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil. Správne konštatoval, že žalobca konal v rozpore so zákonným zákazom používania neprijateľných podmienok. Preto nemôže si uplatňovať ich plnenie na súde a ani prijímať plnenia z takýchto podmienok.

Je nedôvodnou aj tá odvolacia námietka žalobcu, že žalovaná svojím podpisom súhlasila viazanosť s OP a Sadzovníkom, a teda sa zaviazala na platenie všetkých nákladov a platieb, ktoré sú v nich uvedené, v prípade, ak takéto náklady alebo platby vzniknú.

K odstúpeniu od zmluvy zo strany žalobcu došlo 04.07.2008. V dôsledku zrušenia zmluvy s účinkami *ex tunc* sú účastníci povinní vrátiť si navzájom poskytnuté plnenie.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v súlade s horeuvedeným má žalobca nárok len na vrátenie nesplateného úveru, poskytnutého vo výške 1 659,70 eur a keďže žalovaná plnila celkom vo výške 1 365,72 eur (362,27 + 1 003,45 eur), má žalobca nárok na vrátenie nesplateného úveru vo výške, v ktorej bola žalovaná zaviazaná napadnutým rozsudkom plniť, t. j. vo výške 293,98 eur.

Pokiaľ sa týka odvolania žalobcu v časti, týkajúcej sa úroku z omeškania, odvolací súd konštatuje, že žalobca písomným podaním zo dňa 06.12.2011 zobral svoj žalobný návrh v časti späť, a to v časti úroku z omeškania, kde žiadal zaviazat' žalovanú na zaplatenie istiny spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne.

Súd tento jeho dispozitívny úkon rešpektoval a úrok z omeškania napadnutým rozsudkom v takejto výške priznal.

V súlade s doposiaľ uvedeným je preto správne rozhodnutie súdu prvého stupňa aj vo vzťahu k trovám prvostupňového konania.

Žalobca mal v konaní neúspech v prevažnej časti uplatneného nároku, preto mu súd prvého stupňa správne v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal.

Pokiaľ sa týka nesúhlasu žalobcu so splácaním priznanej istiny a úroku z omeškania žalovanou v splátkach po 30,- eur, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa presvedčivo zdôvodnil svoj záver o tom, že vzhľadom na sociálnu situáciu žalovanej je potrebné povoliť jej splácanie uloženej povinnosti v splátkach po 30,- eur mesačne. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o sumu 293,98 eur s 8,5%úrokom z omeškania, ide o výšku splátky, ktorá je primeraná, čo je v súlade s § 160 ods. 1 O. s. p. Navyiac, v konaní bolo žalovanej priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p.

Preto odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v napadnutej časti rozhodol správne a s doplnením dôvodov, v súvislosti s odvolacími námietkami, odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu ako správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a úspešnej žalovanej v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli, ani si ich neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.